

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 roku w sprawie z powództwa M. K. i P. K. przeciwko W. O. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 780 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, przy czym poczynszy od 1 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 2 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne, gdyż pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, która łączyła go z powodami. Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty, gdyż zarówno stan rodzinny, majątkowy, jak i zdrowotny pozwanego pozwalają mu na spłatę przedmiotowego zadłużenia.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pozwany, skarżąc je w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i błędne przyjęcie, że sytuacja majątkowa, rodzinna oraz zdrowotna pozwanego nie jest na tyle zła, aby uniemożliwiła mu spłatę przedmiotowego zadłużenia w sytuacji nierozłożenia go na raty, gdy ze złożonej dokumentacji wynika, iż pozwanemu po opłaceniu comiesięcznych zobowiązań i zobowiązań zaległych pozostaje na życie jedynie 850 zł na czteroosobową rodzinę,
- naruszenie art. 320 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, gdy w sprawie zachodziły przesłanki do rozłożenia zasądzonej kwoty na raty,
- naruszenie przepisów w zakresie odsetek maksymalnych.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zasądzonej kwoty i rozłożenie jej na raty. Skarżący wniósł także o nieobciążanie go ewentualnymi kosztami zastępstwa procesowego drugiej strony w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawa do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, wskazać trzeba, że uzasadnienie zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 232 k.p.c. wskazuje, że skarżącemu chodziło o zakwestionowanie oceny dowodów, która następuje stosownie do art. 233 § 1 k.p.c. Ocena ta była jednak prawidłowa. Sąd Rejonowy, wydając wyrok, wziął pod uwagę zebrane dowody i przeanalizował je, wskazując, jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach.

Skarżący zakwestionował z kolei nierozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Należy zaznaczyć, że kwestia ta należy do władzy dyskrecyjnej sądu, bowiem jest to możliwość fakultatywna. Nie budzi wątpliwości, iż podstawą zastosowania przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Również kontrola

instancyjna może prowadzić do zmiany rozstrzygnięcia w tym przedmiocie jedynie wówczas, gdy stanowisko sądu pierwszej instancji jest w sposób oczywisty i rażąco wadliwe. Okoliczności podane przez pozwanego nie pozwalają na taki wniosek.

Zasadą jest zasądzanie całości świadczenia i jedynie ważne względy mogą przemawiać za uznaniem, iż zostały spełnione przesłanki do zastosowania przepisu art. 320 k.p.c. Przepis ten obok charakteru procesowego ma także cechy normy materialnoprawnej. Zakres materialnoprawnej ingerencji sądu, dokonywanej w oparciu o przepis art. 320 k.p.c. musi być jednak interpretowany ściśle. W tej sprawie rozłożenie świadczenia na raty byłoby niezgodne z zasadami racjonalności i ekonomii, dlatego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest trafne. Ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być bowiem stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (tak SA w wyroku z 17.05.2016r., V ACa 777/15, Lex nr 2061859). Skoro pozwany posiada stały dochód ok. 3.000 zł, konieczność regulowania różnych zobowiązań nie stanowi szczególnie uzasadnionego przypadku. Ponadto zasądzona należność to 780 zł. Wynika ona z uwzględnienia wysokości udzielonej pożyczki oraz prowizji, której charakteru prawnego nie udało się skarżącemu podważyć poprzez zarzut „naruszenia przepisów w zakresie odsetek maksymalnych”. Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepis art. 720 i nast. k.c. o pożyczce oraz wyrokował także na podstawie postanowień łączącej strony umowy.

Skoro zatem, jak wyżej wskazano nie było w tej sprawie podstaw do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty - Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.